

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka a ve věci

žalobci: a) J. B., narozen xx. xx. xxxx, bytem S.,
b) J. B., narozena xx. x. xxxx, bytem S.,
oba zastoupeni Mgr. Josefem Bedečem, advokátem, se sídlem Chebská
80/52, 360 06 Karlovy Vary

proti
žalovanému: Krajský úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, 360
21 Karlovy Vary

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: A. H., bytem S.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. KK/483/SÚ/19-6,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. KK/483/SÚ/19-6, a rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 10. 4. 2019, č. j. MUSO/43774/2019/OSÚP/LEMO, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 33 463,37 Kč k rukám zástupce žalobců Mgr. Josefa Bedeče, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobci se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. KK/483/SÚ/19-6 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru stavebního a územního plánování (dále též „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 10. 4. 2019, č. j. MUSO/43774/2019/OSÚP/LEMO (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ či „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), jímž byly v řízení vedeném z moci úřední nařízeny dle § 137 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „*stavební zákon*“), nezbytné úpravy na pozemku p. č. X v k. ú. X u rodinného domu č. p. X, ulice X, v obci a katastrálním území X (dále též „*pozemek*“). Nezbytné úpravy byly nařízeny z důvodu zajištění stability svahu na pozemku p. č. X tak, aby úpravy terénu včetně gabionové zídky zajistily návrat ke stavu před zadokumentovanými zásahy žalobců do terénu na pozemku p. č. X. Měly spočívat zejména v úpravě terénu a vyskládání opěrné zídky z gabionových bloků o celkové délce cca 24 m a výšce cca 1,20 m až 0,60 m podle sklonu stávajícího terénu na pozemku parc. č. X v k. ú. X, zemní práce měly spočívat v úpravě konfigurace terénu a urovnání terénu pro založení první řady gabionových bloků ve sklonu cca 6 % proti svahu, po založení zídky měla být uložena druhá řada gabionových bloků na řadu spodní, po vybudování objektu opěrné zídky měl být prostor za jejím rubem zasypán zeminou ukládanou a hutněnou po vrstvách cca 30 cm, finální sklon svahu za rubem opěrné gabionové zídky měl být cca 1 : 3, a to za dále definovaných vlastností a stanovených podmínek provedení opěrné zídky z gabionových bloků podle projektové dokumentace zpracované autorizovaným inženýrem Ing. V. Č.

Žaloba

2. Žalobci v žalobě nejprve shrnuli dosavadní průběh správního řízení a dále uvedli jednotlivé žalobní námitky, pro které shledali napadené rozhodnutí za nezákonné. Napadené rozhodnutí je dle jejich mínění v rozporu zejména s § 2 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a dále pak s § 132 a § 137 odst. 2 ve spojení s § 137 odst. 1 stavebního zákona.
3. Ve vztahu k § 2 odst. 4 správního řádu správní orgány dle názoru žalobců neposoudily existenci veřejného zájmu na konkrétním projednávaném případě. Touto otázkou se nezabývaly, jejich rozhodnutí v tomto směru neobsahují žádné úvahy a právní hodnocení. Podle žalobců je neakceptovatelný pouhý odkaz žalovaného na § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, pod který lze podřadit vzniklou bezpečnostní závadu ve smyslu § 137 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Uvedený odkaz nelze považovat za řádné posouzení otázky existence veřejného zájmu.
4. K namítanému porušení § 3 správního řádu žalobci uvedli, že správní orgány nezkoumaly, jaká byla původní stabilita před provedením terénních úprav, ačkoliv konstatovaly, že nezbytné úpravy mají zabezpečit svah na předmětném pozemku tak, aby byla zajištěna původní stabilita před provedením terénních úprav, přičemž zjištění původní stability nebylo ani předmětem zadání pro Ing. Č. při zpracování projektové dokumentace z ledna roku 2019. Žalobci dále uvedli, že zatímco v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 6. 2016, č. j. 47147/2016/OSÚP/LEMO, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného

ze dne 21. 11. 2016, č. j. 1038/SÚ/16-5, bylo žalobcům nařízeno pořízení projektové dokumentace pro provedení nezbytných úprav - terénních úprav na předmětném pozemku, následným rozhodnutím správního orgánu I. stupně č. j. 9164/2017/OSÚP/LEMO ze dne 3. 2. 2017 bylo žalobcům nařízeno pořízení projektové dokumentace pro provedení nezbytných úprav zabezpečení svahu na předmětném pozemku, aniž by v průběhu řízení došlo ke změně jeho předmětu. Rovněž rozsah nařízených opatření přesahuje rámec tvrzených nepovolených úprav. Dle žalobců nebyla dále zjištěna původní stabilita svahu pozemku před provedením tvrzených nepovolených terénních úprav a vliv těchto úprav a neodstraněné opěrné zdi na stabilitu svahu. Stejně tak nebylo správními orgány zjištěno, jaká opatření představují dle zákona nezbytné úpravy na terénních úpravách na předmětném pozemku, aniž by se jednalo o sanaci celého svahu na předmětném pozemku. Dle žalobců tedy nebyl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytného pro soulad s požadavky s § 2 správního řádu.

5. Další žalobní námitka směřovala vůči nedostatkům odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je ledabylé, neurčité a nesrozumitelné. Neobsahuje úvahy, kterými se správní orgán při rozhodování a výkladu právních předpisů řídil, ani informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Rozhodnutí obsahuje pouze popis průběhu řízení a citace z jednotlivých vyjádření žalobců či jiných osob, aniž by se jimi podrobněji zabýval. Rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí nejsou vypořádány námitky žalobců obsažené v odvolání. Namísto toho žalovaný pouze odkázal na projektovou dokumentaci vypracovanou Ing. Č.. Nelze akceptovat obecně formulované závěry žalovaného, kterými není věcně reagováno na námitky žalobců.
6. Dle žalobců rovněž došlo k porušení § 132 stavebního zákona. Podle § 132 odst. 5 má stavební úřad v každém případě odůvodnit konkrétní veřejný zájem, který zásah vyžaduje, nepostačí se tedy spokojit jen s obecným odkazem na jeho existenci. Toto však nebylo v projednávaném případě respektováno. Správní orgán I. stupně konkrétně neuvedl a náležitě neodůvodnil, v čem spočívá veřejný zájem. Navíc nebyl respektován ani závazný právní názor obsažený v rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016. K nápravě pochybení nedošlo ani v napadeném rozhodnutí, kde se žalovaný spokojil pouze s poukazem na obecnou souvislost právní úpravy v § 137 odst. 1 písm. b) a § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, aniž by zdůvodnil, v čem v daném případě konkrétní veřejný zájem spočívá.
7. Vady rozhodnutí žalobci spatřovali dále v porušení § 137 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Žalobci opakovaně namítali, že ve smyslu ust. § 137 odst. 2 stavebního zákona lze toliko nařídit nezbytné úpravy na jimi provedených terénních úpravách na pozemku, a nikoliv nařizovat provedení úprav pozemku mimo rámec jimi dříve provedených terénních úprav, tj. dle projektové dokumentace Ing. V. Č. z ledna 2019, která evidentně řeší úpravu pozemku a navazují stavební činnost v podobě vybudování opěrné zídky z gabionových bloků nad rámec vymezený žalobci provedenými úpravami svahu na pozemku. Žalobci mají realizovat opatření v podobě, která přesahuje nezbytné úpravy na terénních úpravách provedených původně, tj. v podobě, která odporuje ust. § 137 odst. 1 a 2 stavebního zákona, a v místě vzdáleném 4,35 m od společné hranice pozemku a pozemku p.č. X, v k.ú. X, obec X, a v délce opěrné zídky z gabionových bloků 24 m, přestože tvrzené nepovolené terénní úpravy byly provedeny v místě při společné hranici pozemku a pozemku p.č. X, v k.ú. X, obec X, a v šíři, která je oproti 24 m zhruba třetinová, přičemž samotným žalovaným bylo v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2016, č. j. 859/SÚ/15-6,

konstatováno, že po provedení terénních úprav na pozemku byl následně terén dorovnán, tzn., že žalobci sami provedené terénní úpravy upravili. S uvedenou námitkou se žalovaný dostatečně nevypořádal. Nedostatečný je názor žalovaného, že předmětný pozemek tvoří souvislý celek se stavebním pozemkem p. č. X v k. ú. X, neboť tento závěr nerespektuje § 2 odst. 1 stavebního zákona. Nejsou tedy splněny podmínky § 137 odst. 1 stavebního zákona. Předmětný pozemek není zastavěným stavebním pozemkem, správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jde o stavební pozemek, není však zřejmé, na podkladě jakých úvah k tomuto závěru správní orgán I. stupně dospěl. Aniž by pak žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dospěl k jinému závěru ohledně typologie pozemku dle § 2 odst. 1 písm. b) či c) stavebního zákona.

8. Skutečnost, že v daném případě nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, vyplývá i z vyjádření žalovaného obsaženého v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle kterého nelze vyloučit, že nepovolené terénní úpravy zhoršily stabilitu svahu tak, že je nutné nařídít nezbytné úpravy ve větším rozsahu, než byly původně provedeny nepovolené terénní úpravy, přičemž toto posouzení je plně v kompetenci autorizované osoby, která navrhla opatření. Správní orgány však neučinily předmětem zkoumání otázku, zda a v jakém rozsahu měla být stabilita svahu na pozemku narušena tvrzenými nepovolenými terénními úpravami, a zda a v jakém rozsahu stabilitu svahu na pozemku ovlivňuje opěrná zeď. Tuto otázku ostatně nezkoumal ani Ing. V. Č., a proto je irelevantní vyjádření žalovaného, že posouzení této otázky je plně v kompetenci autorizované osoby. Ing. V. Č. se ve své projektové dokumentaci z ledna 2019 vůbec nezabýval tím, zda je nutné nařídít nezbytné úpravy ve větším rozsahu, než byly původně provedeny nepovolené terénní úpravy na pozemku, neboť mu to ani nebylo správním orgánem I. stupně uloženo při zadání zpracování nové projektové dokumentace.
9. Dle žalobců je napadené rozhodnutí nezákonné a věcně nesprávné. Žalobcům nařízené nezbytné úpravy spočívající ve vybudování gabionové zídky mají souvislost s opěrnou zdí na sousedním pozemku, která narušuje stabilitu svahu, přestože v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 2. 2017 bylo uvedeno, že projektová dokumentace nebude spojována s opěrnou zdí. Souhrnně tedy lze konstatovat, že řešení navrhované v projektové dokumentaci vypracované Ing. V. Č. z ledna 2019 směřuje ke zcela jinému výsledku než k zajištění původní stability svahu na pozemku před provedením tvrzených nepovolených terénních úprav, jak bylo uvedeno na str. 7 rozhodnutí žalovaného č. j. 369/SÚ/18-3 ze dne 8. 6. 2018, a to k řešení, kterým je reagováno na nepovolenou stavbu opěrné zdi, důsledky jejíž existence by měli nyní na vlastní náklady sanovat žalobci. Přitom již řešení přijaté v předchozí projektové dokumentaci vypracované Ing. V. Č. z listopadu 2017 by nejenže zajistilo původní stabilitu svahu na pozemku, nýbrž by tuto stabilitu dokonce zvýšilo. To, že tato stabilita byla narušena stavbou nepovolené opěrné zdi, k čemuž by ale došlo i bez toho, že by žalobci provedli úpravy terénu pozemku, nemůže vést k tomu, že žalobci na pozemku vybudují navrhovanou zídku z gabionových bloků, která jim prakticky znemožní normální využití pozemku a tím zcela zásadně a nepřipustně omezí jejich vlastnické právo k předmětnému pozemku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření k námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu uvedl, že v prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že řízení o nařízení nezbytných úprav bylo vedeno z důvodu napravení bezpečnostní závady dle § 137 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, která vznikla nepovolenými terénními úpravami, a tím došlo k ohrožení života a zdraví osob nebo zvířat a k ohrožení bezpečnosti dle § 132 odst. 3 písm. c) stavebního

zákonu. Dle žalovaného byl stav věci zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to za spolupráce s odbornou osobou Ing. J. S., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby. Navrhovaná řešení byla rovněž řešena s Ing. V. Č., autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb. Pořízení projektové dokumentace bylo vždy uváděno do kontextu s nepovolenými terénními úpravami. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že nedostatečně vypořádal odvolací námitky. K poslední námitce týkající se věcné nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že nikdy nepožadoval, aby navržená opatření, která zabezpečí svah na pozemku parc. č. X v k. ú. X, staticky zajistila i tuto opěrnou zeď. Řešení předmětné opěrné zdi je předmětem jiného řízení. Navíc v době provádění nepovolených terénních úprav byla ona opěrná zeď již postavena, a tedy zatěžovala řešený svah. Pokud mají navrhovaná opatření zabezpečit předmětný svah do původní stability, nelze tedy zcela vyloučit vliv této opěrné zdi. Ve zbytku žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Replika žalobců

11. Ve své replice žalobci shrnuli obsah žaloby a vyjádření žalovaného k ní. Uvedli, že pozemek, kterého se týká řízení o nařízení nezbytných úprav ve věci terénních úprav, sousedí s pozemkem p.č. X, v k.ú. X, obec X, na kterém byla v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací a se společným územním a stavebním rozhodnutím správního orgánu I. stupně č. j. 47857/2013/OSÚP/LEMO ze dne 16. 5. 2013 jeho vlastníkem A. H. vybudována opěrná zeď, a to asi 30 cm od společné hranice. Řízení o odstranění stavby opěrné zdi má souvislost s řízením o nařízení nezbytných úprav ve věci terénních úprav na pozemku. Lze konstatovat, že v řízení o odstranění stavby opěrné zdi postavené na společné hranici pozemků ve vlastnictví žalobců a A. H., tj. na hranici mezi pozemkem a pozemkem p.č. X, v k.ú. X, je od září 2014 správním orgánem I. stupně vedeno řízení o odstranění stavby opěrné zdi, přičemž toto řízení nebylo do dnešního dne pravomocně skončeno. Řízení o dodatečném povolení stavby opěrné zdi bylo zastaveno usnesením správního orgánu I. stupně č. j. MUSO/49770/2018/OSÚP/LEMO ze dne 28. 5. 2018. Tato opěrná zeď spolu se zeminou na pozemku p.č. X, v k.ú. X, kterou zadržuje, přenáší značné zatížení na svah na pozemku, kterého se týká řízení o nařízení nezbytných úprav ve věci terénních úprav na pozemku. Uvedené zatížení související se stavbou opěrné zdi bylo v neprospěch žalobců zohledněno v řízení o nařízení nezbytných úprav ve věci terénních úprav, když žalobcům byly rozhodnutím správního orgánu I. stupně nařízeny nezbytné úpravy ve formě stavby gabionové zdi, aniž by bylo vzato v potaz, že jim nelze po právu nařídit, aby na svém pozemku a na své náklady vybudovali takovou sanační stavbu z důvodu, který věcně nesouvisí s citovanými tvrzenými nepovolenými terénními úpravami, tj. v místě a rozsahu, který s těmito terénními úpravami nesouvisí, ale je důsledkem existence dosud neodstraněné stavby opěrné zdi postavené v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací a citovaným pravomocným společným územním a stavebním rozhodnutím správního orgánu I. stupně.
12. V souvislosti s uvedeným žalobci opakovaně poukazovali na nerovný přístup správního orgánu I. stupně v jím vedených správních řízeních. Tomuto zjištění přitakal i Veřejný ochránce práv, na kterého se žalobci obrátili, jak je zřejmé z jeho zprávy ze dne 17. 6. 2019 a z obsahu jeho závěrečného stanoviska ze dne 25. 2. 2020, č. j. KVOP-4821/2020. Z něj vyplývá, že v případě řízení o odstranění stavby opěrné zdi došlo k nezákonnému ping-pongu mezi správním orgánem I. stupně a žalovaným s tím, že „*opakované rušení prvostupňových rozhodnutí nemůže být zejména ospravedlněním několikaletá tolerance „černé stavby“*“, přičemž žalovaný je v zásadě povinován věc v daném správním řízení meritorně

rozhodnout, jsou-li naplněny zákonné předpoklady. V případě řízení o nařízení nezbytných úprav na pozemku pak Veřejný ochránce práv vytkl žalovanému, že připustil nerespektování svého závazného právního názoru na projednání nepovolených terénních úprav správním orgánem I. stupně v řízení o odstranění stavby, včetně nerespektování své instrukce správnímu orgánu I. stupně k postupu v souladu s ust. § 134 stavebního zákona; v tomto ohledu došlo k nerovnému přístupu k oběma stavebníkům, tj. žalobcům na jedné straně a A. H. na straně druhé. Správní orgán I. stupně a žalovaného to z hlediska zajištění jimi chráněných veřejných zájmů nechalo netečnými, s odkazem na veřejný zájem již ale neváhali uložit žalobcům nezbytné úpravy spočívající ve výstavbě masivní gabionové zdi zcela mimo rámec jimi v roce 2015 zamýšlených a zčásti realizovaných terénních úprav. Umístěním gabionové stěny od sousední nepovolené opěrné zdi by došlo k významnému zásahu do vlastnického práva žalobců k pozemku. Takto závažný zásah do vlastnického práva žalobců by přicházel v úvahu jen při prokazatelně akutní hrozbě veřejnému zájmu, takové dostatečné zdůvodnění ve vztahu k veřejnému zájmu na jejich nařízení však v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů absentuje. Žalovaný rovněž na posouzení celé situace rezignoval a důsledně se nevypořádal ani s uplatněnými námitkami, přičemž této své povinnosti se nemůže zprostit pouhým odkazem na obsah projektové dokumentace vyhotovené Ing. V. Č.

13. V návaznosti na stanovisko Veřejného ochránce práv žalobci setrvali na svých názorech uvedených v žalobě, tyto opětovně stručně zopakovali a k prokázání svých tvrzení navrhli Zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 17. 6. 2019, Závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 25. 2. 2020, č. j. KVOP-4821/2020, rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. ze dne 28. 11. 2019, MUSO/133653/2019/OSÚP/LEMO, odvolání žalobců ze dne 17. 12. 2019, odůvodnění odvolání žalobců ze dne 13. 1. 2020 a stanovisko Ing. D. ze dne 2. 3. 2020 a stavebně technické posouzení Ing. D. ze dne 10. 9. 2016 a výslech Ing. D.

Jednání před soudem

14. Dne 1. 7. 2020 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnila žalobkyně b), zástupce žalobců i zástupce žalovaného. Při jednání žalující strana setrvala na své argumentaci a navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno. Žalovaný rovněž setrval na svém vyjádření k žalobě a s odkazem na obsah napadaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zástupce žalobců při jednání navrhl k důkazu provést závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 25. 2. 2020 č. j. KVOP-4821/2020, stanovisko Ing. D. ze dne 2. 3. 2020 a stavebně technické posouzení Ing. D. ze dne 10. 9. 2016 a výslech Ing. D., dále fotografie dané lokality doručené soudu dne 24. 6. 2020, rozhodnutí žalované ve věci částečného odstranění stavby – opěrné zdi a rozpočet pana H. na výstavbu gabionové zdi.
15. Soud neprovedl k důkazu fotografie z předmětné lokality, neboť během jednání promítal přímo mapové podklady (včetně leteckých snímků), které účastníci přímo využili při své argumentaci. Dále soud neprovedl k důkazu rozpočet na výstavbu gabionové zdi, neboť by jím nemohlo být prokázáno nic ve vztahu k meritu věci rozhodujícího. I tento důkazní návrh proto soud vyhodnotil jako nadbytečný. Dále soud neprovedl k důkazu ani listiny týkající se řízení o odstranění části stavby-opěrné zdi vybudované u společné hranice pozemků osobou zúčastněnou na tomto řízení. Tento důkazní návrh se týká jiného řízení, jehož výsledek je napaden samostatnou žalobou, a nevyplývá z něj nic relevantního pro předmět tohoto řízení. Soud rovněž zamítl důkazní návrh na svědeckou výpověď Ing. V. D., neboť všechny relevantní skutečnosti zjistil z jím vyhotovených listin, a sice stavebně-technického posouzení, které je součástí správního spisu, a z jeho stanoviska z 2. 3. 2020,

jež bylo rovněž k důkazu provedeno.

Posouzení věci krajským soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. Žaloba je důvodná.
19. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vydal v předmětném řízení dne 10. 4. 2019, č. j. MUSO/43774/2019/OSÚP/LEMO, rozhodnutí, kterým I. podle § 137 odst. 1 stavebního zákona nařídil vlastníkům (žalobcům) pozemku parc. č. X v k. ú. X nezbytné úpravy na pozemku parc. č. X u rodinného domu č. p. X ulice X strání v obci a k. ú. X a II. stanovil podmínky pro provedení nezbytných úprav. Nezbytné úpravy měly spočívat zejména v úpravě terénu a vyskládání opěrné zídky z gabionových bloků o celkové délce cca 24 m a výšce cca 1,20 m až 0,60 m podle sklonu stávajícího terénu na pozemku parc. č. X k. ú. X, zemní práce měly spočívat v úpravě konfigurace terénu a urovnání terénu pro založení první řady gabionových bloků ve sklonu cca 6 % proti svahu, po založení zídky měla být uložena druhá řada gabionových bloků na řadu spodní, po vybudování objektu opěrné zídky měl být prostor za jejím rubem zasypan zeminou ukládanou a hutněnou po vrstvách cca 30 cm, finální sklon svahu za rubem opěrné gabionové zídky měl být cca 1 : 3. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že je prokazatelné, že žalobci provedli na předmětném pozemku terénní úpravy spočívající v odtěžení a odvezení zeminy z oválné plochy o rozměrech cca 9 x 3,2 m a o výšce od 0 m do cca 1,5 m. Dle ustanovení § 3 odst. 1 stavebního zákona terénní úpravou se pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry. Dle ustanovení § 80 odst. 2 písm. a) stavebního zákona terénní úpravy podle § 3 odst. 1 stavebního zákona vyžadují rozhodnutí o změně využití území. Dle ustanovení § 80 odst. 3 písm. a) stavebního zákona rozhodnutí o změně využití území ani územní rozhodnutí nevyžadují terénní úpravy do 1,5 m výšky nebo hloubky na pozemcích, které nemají společnou hranici s veřejnou pozemní komunikací nebo veřejným prostranstvím. Provedené terénní úpravy byly provedeny na pozemku, který hraničí s veřejnou pozemní komunikací a veřejným prostranstvím. Vzhledem k tomu, že výška terénní úprav cca 1,5 m byla v době kontrolní prohlídky uskutečněné 13. 4. 2016 měřena orientačně a navíc žalobci pak částečně prostor zakryly zeminou, stavební úřad nezahajoval řízení o odstranění stavby terénních úprav s možností jejich dodatečného povolení.
20. Prvotní upozornění a fotodokumentaci z místa prováděných terénních úprav na předmětném pozemku správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Sokolov dne 21. 9. 2015. V průběhu řízení bylo dle správních orgánů prokázáno, že v důsledku odtěžené a odvezené zeminy, tedy nezákonného provedení terénních úprav, je nutné řešit bezpečnostní závadu této stavby. Správní orgán I. stupně poukázal na své rozhodnutí ze dne 7. 10. 2015, kterým žalobcům nejprve uložil provést zhutněný zásyp válcováním o mocnosti vrstvy max. 20 cm a to až do výše stávající opěrné zdi z desek, případně použít cementový postřik, čímž měla být situace vyřešena. Pak by podle názoru správního orgánu I. stupně nemusely být prováděny nezbytné úpravy v takovém rozsahu, v jakém byly nakonec nařízeny dle projektové dokumentace Ing. V. Č. (správní orgán nechal I. stupně

nechal dopracovat projektovou dokumentaci pro řešení stability svahu na předmětném pozemku právě Ing. V. Č., který pro žalobce zpracovával původní projektovou dokumentaci pro provedení nezbytných úprav, jež byla ovšem posléze shledána jako nedostatečná). Správní orgán I. stupně pak dále konstatoval, že rozsah nezbytných úprav není v žádném případě důsledkem toho, že na pozemku parc. č. X obec a k.ú. X stojí opěrná stěna. V průběhu řízení bylo dle správního orgánu I. stupně prokázáno, že v současné době je nutné odstranit bezpečnostní závalu stavby ve smyslu § 137 odst.1 písm. b) stavebního zákona. Působnost institutu nezbytných úprav se vztahuje nejen na stavby, ale je prostřednictvím § 3 odst. 1 stavebního zákona rozšířena i na terénní úpravy, přičemž důvody uvedené v § 137 odst. 1 stavebního zákona se použijí přiměřeně dle § 137 odst. 2 stavebního zákona. Následně uzavřel, že nezbytné úpravy, tak jak jsou navrženy, zajistí stabilitu svahu na předmětném pozemku, a tím bude zabráněno nebezpečí případného sesutí tohoto svahu a škod vzniklých v důsledku odtěžení a odvezení zeminy. Nezbytné úpravy ve stanoveném rozsahu mají zajistit návrat stavu před zadokumentovanými zásahy žalobců do terénu na předmětném pozemku.

21. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 8. 2019, č. j. KK/483/SÚ/19-6, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ve svém rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí a poté přikročil k vypořádání odvolacích námitek žalobců, přičemž se zejména opřel o projektovou dokumentaci vytvořenou Ing. Č., která dle jeho mínění vyhovuje závaznému právnímu názoru, který žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 8. 6. 2018, totiž aby byla zajištěna stabilita svahu před provedením terénních úprav žalobců. K námitkám týkajícím se vlivu opěrné zdi vybudované na sousedním pozemku p. č. X v k. ú. a obci X žalovaný konstatoval, že při stanovení způsobu zajištění stability svahu nelze vycházet z teoretického stavu, kdy na sousedním pozemku není umístěna opěrná zeď, ale ze skutečného stavu panujícího v dotčeném území. Nařízené nezbytné úpravy nemají zajistit opěrnou zeď na pozemku p. č. X v k. ú. a obci X, ale svah na pozemku žalobců. Při návrhu úprav je pak nutno přihlídnout ke všem okolním stavbám. Kromě toho poukázal žalovaný na to, že v době realizace terénních úprav již opěrná zeď na sousedním pozemku existovala.
22. Jak je ze shora rekapitulovaného obsahu žaloby, respektive žalobní repliky patrné, žalobní námítka se v zásadě soustředily do vzájemně provázaných okruhů. V prvním z nich žalobci tvrdili, že správní orgány nerespektovaly povinnost posoudit při rozhodování o nařízení nezbytných úprav na terénních úpravách otázku existence veřejného zájmu. Druhý okruh žalobních námitek se týkal nedostatečného vypořádání jejich námitek uplatněných ve správním řízení a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Ve třetím okruhu svých námitek pak žalobci napadli věcnou správnost jim nařízených nezbytných úprav v širším slova smyslu a jejich zdůvodnění. Tyto okruhy žalobních námitek se v projednávané věci v podstatné míře vzájemně prolínají, respektive vycházejí jeden z druhého, a tak i rozhodnutí o nich nelze dost dobře rozdělit, ale je nutné je posoudit v jejich vzájemné souvislosti.
23. Nejprve se soud zabýval tvrzenými deficity odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí jsou stanoveny v § 68 odst. 3 správního řádu. Podle věty první tohoto ustanovení platí: „V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Respektuje-li správní orgán své povinnosti ve vztahu

ke stanovenému obsahu odůvodnění, bude patrné, z čeho při svém rozhodování vycházel, jakými úvahami se řídil a jak naložil s námitkami, které byly ve správním řízení uplatněny. Kromě zvýšení přesvědčivosti rozhodnutí je tak zajištěna i kontrola průběhu řízení a daného rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmý skutkový i právní kontext věci, z něhož správní orgán vycházel (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).

24. Obecný požadavek na řádné odůvodnění správního rozhodnutí plynoucí především z citované úpravy provedené správním řádem, může být (a neřídka bývá) doplněn zvláštní právní úpravou o další náležitosti, případně specifikován o povinnost zabývat se určitou konkrétní otázkou, která má pro dané správní rozhodnutí klíčový význam. V projednávané věci bylo žalobcům nařízeno provedení nezbytných úprav na terénních úpravách s odkazem na § 137 odst. 1 stavebního zákona. Dle § 137 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, o něž se napadené rozhodnutí opírá, platí: „*Stavební úřad může nařídit vlastníku stavby, stavebního pozemku nebo zastavěného stavebního pozemku nezbytné úpravy, jimiž se odstraňují hygienické, bezpečnostní, požární a provozní závady a závady na elektrickém zařízení stavby.*“ Dle § 137 odst. 2 stavebního zákona pak: „*Ustanovení odstavce 1 platí přiměřeně pro terénní úpravy a zařízení podle tohoto zákona.*“ Odhlížet ovšem nelze od úpravy společných zásad stavebního dozoru a zvláštních pravomocí stavebního úřadu, mezi něž se řadí i pravomoc nařídit provedení nezbytných úprav, obsaženou v § 132 stavebního zákona. Podle § 132 odst. 2 písm. d) stavebního zákona platí: „*Stavební úřad je oprávněn ve veřejném zájmu nařizovat nezbytné úpravy na stavbě, stavebním pozemku nebo na zastavěném stavebním pozemku.*“ Odstavec 3 téhož ustanovení pak vypočítává, v čem lze v konkrétním případě veřejný zájem shledat, přičemž dle § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona se veřejným zájmem rozumí i požadavek, aby stavba neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, zájmy státní památkové péče, archeologické nálezy a sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty. Podle § 132 odst. 4 stavebního zákona se ustanovení odstavce 2 vztahuje obdobně na terénní úpravy a zařízení. Podle § 132 odst. 5 stavebního zákona: „*Stavební úřad v rozhodnutí odůvodní konkrétní veřejný zájem, který zásah vyžaduje.*“
25. Nezbytné úpravy mohou v konkrétním případě představovat podstatný zásah do práv dotčených osob, a proto je existence veřejného zájmu, v němž jsou nařizovány zcela klíčovou otázkou. Žalobci v tomto směru správně poukázali na to, že veřejný zájem na jejich provedení by bylo nutno v konkrétním případě hledat i bez shora citované právní úpravy, neboť již dle § 2 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán vždy dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Opakovaně také žalobci v průběhu správního řízení namítli, že se správní orgány s otázkou existence veřejného zájmu na nařízení nezbytných úprav nevypořádaly. Má-li pak správní rozhodnutí obstát z hlediska shora citovaných požadavků kladených na jeho odůvodnění plynoucích z § 68 odst. 3 správního řádu, musí obsahovat náležité vypořádání i této námítky žalobců, coby účastníků správního řízení.
26. Správní orgány si v projednávané věci ovšem byly nepochybně klíčového významu otázky existence veřejného zájmu vědomy. Ostatně již v prvním kasačním rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016 vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně se objevuje požadavek, aby správní orgán I. stupně mj. posoudil, zda v dané věci existuje podmínka veřejného zájmu v návaznosti na § 137 odst. 1 stavebního zákona. Tento požadavek sám správní orgán I. stupně ve svém posledním rozhodnutí ze dne 10. 4. 2019 cituje v rekapitulaci průběhu správního řízení, kterou lze jinak označit za nepřiměřeně rozsáhlou (vzhledem k ostatním částem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně), neboť zabírá plných jedenáct

stran z celkem patnácti stran tohoto rozhodnutí.

27. Přesto správní orgány obou stupňů své povinnosti zdůvodnit existenci veřejného zájmu na nařízení provedení nezbytných úprav žalobcům nedostály.
28. Pojem veřejného zájmu je typickým příkladem tzv. neurčitého právního pojmu. Ten zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místu a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2007, sp. zn. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS). Je to ostatně logické; bez vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem projednávané věci není možné stanovit, jaký konkrétní veřejný zájem je ve věci dán, v čem tkví.
29. V projednávaném případě jsou však nároky na řádné odůvodnění nařízení nezbytných úprav dále podmíněny použitím správního uvážení. To vyplývá z toho, že jak shora citované ustanovení § 132 stavebního řádu upravující společné zásady stavebního dozoru a zvláštních pravomocí stavebního úřadu, tak i ustanovení § 137 stavebního zákona upravující nezbytné úpravy, stanoví, že konkrétní kroky stavební úřad učinit *může* (tedy nemusí), resp. že je k nim v konkrétní situaci oprávněn. Jinými slovy řečeno, stavební zákon zde stavebnímu úřadu zakládá diskreční pravomoc, svěřuje mu určité oprávnění, které stavební úřad může využít. Odpověď na otázku, zda v určitém případě bude tato pravomoc využita, a pokud ano, pak v jakém rozsahu, však nezáleží na libovůli správního orgánu. Nejvyšší správní soud ke správnímu uvážení v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, uvedl: *„Správní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nichž lze dovodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem postupovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně..., tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“* Je tedy věcí správních orgánů, aby řádně popsaly i správní uvážení, které je v konkrétním případě vedlo k využití jejich pravomoci.
30. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně se však tyto úvahy prakticky vůbec nevyskytují, správní orgán na své povinnosti v tomto směru téměř zcela rezignoval a konstatoval pouze, že bylo v průběhu řízení prokázáno, že v terénních úpravách provedených žalobci, je nutno řešit jako bezpečnostní závalu. K rozsahu nařízených stavebních úprav pak poukázal pouze na projektovou dokumentaci zpracovanou Ing. V. Č. Konstatuje-li pak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, že jím nařízené nezbytné úpravy *„mají řešit zajištění stability svahu..., aby úpravy terénu...zajistily návrat ke stavu před zadokumentovanými zásahy do terénu...“*, nijak nepodkládá svůj závěr, že právě těmito nezbytnými úpravami k tomuto také skutečně dojde. Souhlasit tak zcela jistě nelze s tvrzením správního orgánu I. stupně, že plně respektoval právní názory žalovaného, neboť ani žádným způsobem nezdůvodnil, v čem shledává naplnění veřejného zájmu na nařízení právě takových nezbytných úprav, které žalobcům uložil provést, přestože sám v neúměrně podrobné rekapitulaci průběhu správního řízení citoval závěry žalovaného,

podle nichž je mu tato povinnost žalovaným ukládána v podstatě od počátku.

31. O to překvapivěji pak vyznívá konstatování obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že žalovaný tento postup správního orgánu I. stupně aproboval, když toliko poukázal na právní úpravu obsaženou v § 137 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, k čemuž uvedl, že „*v napadeném rozhodnutí je konstatováno, že je nutné odstranit bezpečnostní závadu*“, přičemž doplnil, že „*tuto bezpečnostní závadu lze zařadit pod § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, kde je definován veřejný zájem.*“ Takto lakonické odůvodnění veřejného zájmu na nařízení nezbytných úprav nelze akceptovat, a to již jen proto, že správními orgány odkazované ustanovení § 132 odst. 3 písm. c) stavebního zákona obsahuje celou škálu požadavků, v nichž je možno v poměrech konkrétního případu shledat naplnění veřejného zájmu. Bylo přitom pochopitelně prvořadou povinností správních orgánů, aby uvedly, jaký konkrétní veřejný zájem jimi nařízené nezbytné úpravy sledují a toto své tvrzení doložily skutkovými zjištěními plynoucími z provedeního dokazování. Není možné spokojit se s tím, že snad budou tyto skutečnosti více či méně samy o sobě vyplývat z kontextu věci či že si je účastníci správního řízení, respektive snad dokonce až správní soud domyslí za správní orgány sami. Proto ani nepostačí odkaz na některé listiny založené ve správním spise, jak na ně poukázal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Tato klíčová východiska musejí být uvedena přímo v odůvodnění rozhodnutí, a to přezkoumatelně, tedy tak, aby bylo zjevné, z čeho při jejich identifikaci správní orgány vycházejí a jakými úvahami jsou při tom vedeny.
32. Požadavku řádného odůvodnění existence veřejného zájmu a náležitého správního uvážení by tak s ohledem na shora uvedené odpovídal postup, v jehož rámci by správní orgány nejprve na podkladě v řízení učiněných skutkových zjištění vytvořily závěr ohledně existence určitého konkrétního rizika, které v důsledku provedených terénních úprav vzniklo a nadále existuje. Následně by správní orgány rovněž na podkladě přezkoumatelných a výsledkům ve správním řízení provedeního dokazování odpovídajících skutkových závěrů vyložily, jak jimi nařizované nezbytné úpravy toto riziko odstraňují, tj. že jde o nezbytné úpravy efektivní, a to při maximálním šetření práv žalobců. Správní orgány jsou totiž povinny současně šetřit proporcionality jimi nařizovaných opatření, čemuž odpovídá jejich povinnost i vysvětlit, že jimi nařizované nezbytné úpravy jsou takového charakteru, že jiné představitelné nezbytné úpravy, které by snad připadaly v úvahu a šetřily by práva žalobců více (tedy by do nich méně zasahovaly), by již byly z hlediska odstranění zjištěného rizika nedostatečné. V tomto ohledu se nelze omezit na konstatování, že rozsah nezbytných úprav je „*plně v kompetenci Ing. V. Č.*“ (či jiné autorizované osoby), neboť to není konkrétní autorizovaná osoba, kdo žalobcům ukládá povinnost, ale správní orgán, jenž musí, jak už o tom byla shora řeč, svůj postup náležitě odůvodnit a vyrovnat se přitom jak s námitkami účastníků, tak i s případnými protikladnými listinami založenými ve správním spise (např. posouzení Ing. V. D.). Je tak sice pravdou, že dle § 159 odst. 2 stavebního zákona je projektant odpovědný za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené dle jím zpracované projektové dokumentace, pouhým poukazem na toto (ale ani jiné) zákonné ustanovení však nelze nahradit esenciální části odůvodnění nařízení nezbytných úprav, jakými jsou zdůvodnění existence veřejného zájmu a správní úvaha o použití konkrétního oprávnění stavebního úřadu.
33. Shora uvedené závěry soudu jsou potvrzovány i ze strany veřejného ochránce práv, na jehož závěrečné stanovisko ze dne 25. 2. 2020 žalobci důvodně poukazovali. I veřejný ochránce práv, poté, co poukázal na nepřiměřenou délku vedeného řízení a nepřipustný tzv. ping-pong mezi správním orgánem I. stupně a žalovaným, konstatoval, že správními

orgány nařízené nezbytné úpravy představují natolik závažný zásah do vlastnických práv žalobců, že přichází v úvahu jen při prokazatelně akutní hrozbě veřejnému zájmu, přičemž právě ve vztahu k němu v rozhodnutích správních orgánů absentuje dostatečné odůvodnění nařízených nezbytných úprav. Rovněž veřejný ochránce práv dospěl k závěru, že správní orgány nereagovaly na žalobci uplatněné námitky, které nevypořádaly.

34. Toto pochybení pak není jediným nedostatkem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve správním spise se nachází stavebně technické posouzení zpracované Ing. V. D. ze dne 10. 9. 2016, které shrnuje vývoj stavu na předmětném pozemku od roku 2009 a obsahuje i konkrétní závěry týkající se situace panující na tomto pozemku v dané době, a to v reakci na postup správního orgánu I. stupně. Přestože tento materiál tedy obsahuje relevantní skutečnosti, ty nebyly evidentně ani správním orgánem I. stupně, ani žalovaným vzaty v potaz, námitky v něm uvedené nebyly jakkoli vypořádány, neboť ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v napadeném rozhodnutí není tato listina vůbec zmíněna. Jde přitom o materiál, který zpochybňuje řešení nařízených nezbytných úprav přijaté správními orgány obou stupňů, a z hlediska požadavků kladených na odůvodnění správních rozhodnutí je namístě se s jeho obsahem vypořádat. Pořídili-li pak žalobci od Ing. V. D. další listinu nazvanou Stanovisko k projektu gabionové opěrné stěny na pozemku č. X, kterou rovněž správnímu orgánu předložili a kterou soud provedl soud k důkazu, bude nezbytné, aby se správní orgány náležitě vypořádaly i s jejím obsahem, jak stanoví § 78 odst. 6 s. ř. s.
35. Žalobci také ve své žalobě namítli nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. K tomu lze obecně předeslat, že z § 3 správního řádu vyplývá povinnost správních orgánů zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky stanovenými v § 2 správního řádu. S ohledem na již zmíněné deficity odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů lze žalobcům přisvědčit, pokud konstatují, že jim bylo nařízení provedení nezbytných úprav k zajištění stability svahu na pozemku p. č. X, aby byla zajištěna původní stabilita před provedením předmětných terénních úprav, aniž by byla tato původní stabilita ve správním řízení zkoumána. Tato skutečnost je však jen výsledkem nevhodného postupu správních orgánů obou stupňů při nařizování nezbytných úprav, jak už byl výše konstatován. Správní orgány totiž ve svých rozhodnutích nevysvětlily, z jakého důvodu se upínají k původní stabilitě svahu před provedením terénních úprav, ani zda byl tento svah před těmito terénními úpravami vskutku stabilní (a zda je tedy vůbec žádoucí se k tomuto stavu vracet), respektive zda stabilita svahu byla narušena v důsledku terénních úprav provedených žalobci, nebo stavby opěrné stěny vybudované na sousedním pozemku, či v důsledku obou těchto skutečností. Zejména po přihlédnutí ke stavebně technickému posouzení zpracovaného Ing. V. D., jež je již součástí správního spisu, respektive ke stanovisku k projektu gabionové opěrné stěny na pozemku č. X rovněž z pera Ing. V. D., jsou totiž dosavadní závěry správních orgánů v tomto směru zpochybněny. Z obou těchto dokumentů se totiž podává, že terénní úpravy provedené žalobci neměly na stabilitu existující terénní konfigurace vliv. Zastávají-li tedy správní orgány stanovisko opačné, bude nutno se touto otázkou náležitě zabývat.
36. V dalším průběhu správního řízení tedy bude nutno postavit na jisto, jak konkrétně byla narušena stabilita terénní konfigurace v předmětném území a v důsledku jakých skutečností k tomu došlo. V tomto směru se budou správní orgány muset vypořádat i se zjištěními plynoucími z listin založených ve správním spise, které jejich dosavadním závěrům nesvědčí. Teprve tehdy bude možno vést náležitou úvahu o tom, jak je vhodné zajistit stabilitu svahu, resp. zda je vhodné či možné ji uvést do stavu před některým

z provedených zásahů, případně vyřešit jiným způsobem. I tento postup bude samozřejmě muset být v rozhodnutí správních orgánů řádně a přezkoumatelně zachycen.

37. Výše uvedené odůvodnění rozsudku lze tedy shrnout tak, že soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, soud shledal takové vady, které ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. odůvodňují jeho zrušení. Soud se zabýval otázkou, zda současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vyšel přitom z povahy zjištěných procesních vad, které jsou natolik závažné, že znemožňují, aby byly napraveny jen žalovaným v rámci odvolacího řízení. V dalším průběhu řízení bude nutno postavit najisto některé aspekty skutkového stavu, přezkoumatelným způsobem vyložit neurčitý právní pojem veřejného pořádku a provést náležitou správní úvahu ohledně řešení stability svahu. Tyto kroky nemůže činit odvolací správní orgán. Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právními názory, které v tomto rozsudku uvedl soud, a to na základě § 78 odst. 5 s. ř. s.

Náklady řízení

38. Výrok II. o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobcům, kteří v řízení dosáhli plného procesního úspěchu, soud přiznal podle tohoto ustanovení náhradu nákladů řízení stanovenou podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve výši 33 463,37 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována soudním poplatkem za žalobu ve výši 6 000 Kč, náhradou za celkem čtyři úkony právní služby podle § 9 odst. 4 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 12 odst. 4 citované vyhlášky představované převzetím a přípravou zastoupení, sepisem žaloby, repliky a účastí na jednání dne 24. 6. 2020 (za vyjádření ze dne 24. 6. 2020 náhrada nepřísluší, neboť se nejednalo o důvodně vynaložený náklad, když toto vyjádření nevneslo do věci žádné podstatné nové skutečnosti, navíc se téhož dne konalo jednání, při kterém mohl zástupce žalobců případné nové skutečnosti prezentovat; za jednání přitom soud náhradu přiznal), tedy ve výši 19 840 Kč. Ke každému ze čtyř úkonů právní služby náleží právo na paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč, tedy celkem 1 200 Kč. Žalobci mají právo na náhradu za cestu vykonanou jejich zástupcem z jeho sídla v Karlových Varech do sídla Krajského soudu v Plzni a zpět, a to ve vzdálenosti celkem 170 km, vykonanou os. automobilem tov. značky VW Passat s průměrnou spotřebou 6,3 l benzínu (95oktanového) na 100 km při náhradě 4,20 Kč za 1 km, tedy celkem ve výši 1 057 Kč. Náhrada za promeškaný čas cestou k jednání a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 cit. vyhlášky za šest půlhodin 600 Kč. Zástupce žalobců je plátcem DPH, a proto se přiznaná částka náhrady zvyšuje i o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 4 766,37 Kč. Celkem činí důvodně vynaložené náklady řízení žalobců částku 33 463,37 Kč, kterou soud uložil procesně podlehnuvšímu žalovanému žalobcům nahradit, a to podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám jejich zástupce, Mgr. Josefa Bedeče, advokáta. Pariční lhůtu soud stanovil postupem dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. jako třicetidenní, a to s ohledem na možnosti žalovaného správního orgánu tuto platbu realizovat.
39. Výrok III. o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu takových nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, popřípadě z důvodů zvláštního zřetele hodných. Soud v projednávané věci osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a z obsahu spisu není zřejmé, že by jí v souvislosti s jejím postavením v průběhu řízení vůbec nějaké náklady vznikly. Proto soud rozhodl tak, že osoba

zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 1. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu